LA PEDRADA

ferranhumor.tumblr.com

secciosindical: cpbrians2@ccoo.cat
web: http://agrupacio-presons.ccoo.cat
www.facebook.com/ccoo.presons
twitter: @ccoocpbrians2

EL TALP

CCOO federació serveis a la ciutadania
Agrupació de Personal Penitenciari

Publicació de la Secció Sindical de CCOO-Brians 2 Núm. 25 / ABRIL 2018

INDIGNATS

PREVENCIÓ

Des que, a l'any 1999, la Generalitat de Catalunya va decidir aplicar la Llei de Prevenció de Riscos a tot el personal funcionari ha passat molt de temps i han canviat moltes coses. La Llei de prevenció data de 1995, i el reglament que la desenvolupa de 1997, però solament afectava personal no funcionari. Com a resultat de la decisió d'aplicar la Llei a TOT el personal de la Generalitat (laborals, funcionaris, estatutaris, etc.) es va procedir a la creació dels Serveis de Prevenció Propis de Riscos Laborals als diferents departaments de la Generalitat.

Al Departament de Justícia, donada l'especificitat de les tasques que realitza el seu personal, es van crear tres Comitès de Seguretat i Salut Laboral (General, Administració de Justícia i Presons) i cadascú tracta els temes específics del seu col•lectiu. Els inicis van ser una època de molta feina, poc personal tècnic al SPRL però molta il•lusió i implicació per les parts social i administració. Hi havia ganes de resoldre problemes i, el més important, i hi havia dotació pressupostària per aplicar les millores correctores que es van haver d'aplicar com a resultat de les Avaluacions de Riscos dels centres de treball.

Amb el temps aquesta empenta inicial, crec, s'ha perdut. La Prevenció de Riscos no dóna redits polítics, no es veu en el dia a dia, és l'ànec lleig dels departaments, per què? Perquè contra més avancem, més problemes trobem, més solucions s'han d'adoptar i més recursos econòmics i humans s'han de destinar.

Actualment, en el referent a condicions de treball, ens trobem en una època en la qual falten recursos humans, amb lo qual augmenta la càrrega de treball. Falta de manteniment de les instal•lacions, no es fa manteniment preventiu sinó corrector. I, a tots els centres, falta d'inversió per adaptar-los a la situació actual (Brians 1 ha passat de ser un centre de penats a preventius) o per resoldre els errors i carències en el moment de la seva construcció (per exemple la falta d'aire condicionat en molts espais de treball).

Tenim Tècnics de Prevenció en tots els centres, però aquests no poden fer res més que repetir, any rere any, l'existència de les mateixes carències, ja que ningú les resol. Sempre hi ha altres prioritats d'inversió abans de les destinades a la prevenció.

Actualment tots els funcionaris tenim problemes amb el vestuari, calçat fet malbé pel ús, tres quarts amb deu anys d'antiguitat, etc. Problemes amb la formació, hi ha poca i sempre posen traves per realitzar-la. I el gran tema pendent és l'Avaluació de Riscos Psicosocials. Es va començar a fer l'any 2005, dos anys de recollida de dates, i es va acabar el 2015! En aquests anys la plantilla ha augmentat, s'han construït centres nous, ha canviat la manera de treballar, la promoció professional és (pràcticament) inexistent, tenim poca formació i ens considerem un col•lectiu maltractat per les retallades i perquè hem realitzat un esforç impressionant per tal que surti la feina diària en els nostres llocs de treball sense cap tipus de reconeixement. S'ha de fer una nova avaluació psicosocial, però el SPRL no té recursos humans i s'endarrereix.

Actualment tots aquests temes, i altres, estan sobre la taula de l'administració a través del Comitè de Seguretat, però la resposta es sempre la mateixa. O no hi ha pressupost o el 155 no ens permet avançar en la solució del problema.

A pesar de tot això, durant aquest any passat 2017, CCOO ha aconseguit que el departament inverteixi part del seu "petit" pressupost al CP Brians 2 instal•lant equips d'aire condicionat a les oficines de funcionaris, obrint finestres als edificis B i C, dotant de nou mobiliari a la sala de descans i substituint gran part de les cadires trencades de les cabines de control i oficines d'interior.

Com sempre, continuarem lluitant per millorar les condicions de treball del personal de la DGSP i ens comprometem a treballar, sempre, en benefici de TOTA la plantilla.

Secció Sindical CCOO-Brians 2

PER A QUÈ SERVEIX MANIFESTAR-SE...

Hi ha qui diu que no serveix per a res. Ens vam manifestar contra la guerra, i hi va haver guerra; ens vam manifestar contra la corrupció, i hi va haver més corrupció. Ens manifestem contra la privatització de la sanitat o la precarit-zacióde l'ensenyament, i la privatització va seguir el seu curs. El 15-M va dir "no som mercaderies en mans de polítics i banquers", però avui ho som més que mai: de polítics, de banquers i fins i tot de plataformes tecnològiques estrangeres que venen les nostres intimitats al pes per a l'explotació indiscriminada d'empreses de màrqueting, d'assegurances i, amb el desmantellament d'allò públic, de serveis de necessitat crítica, com col•legis, hospitals i centres de justícia.

Aviat celebrarem el 50è aniversari del Maig del 68 i ja no sabem per a què serveix sortir al carrer. Hi ha moltes respostes a aquesta pregunta, però per a mi només importen dues. La primera és que l'altra opció és no fer-ho i les dues et defineixen com a persona.

Aquells que conviuen alegrement amb la injustícia són la injustícia, encara que no ho sàpiguen. Els que se senten incòmodes però callen són els seus facilitadors i també les seves víctimes, encara que no ho sàpiguen i encara que el seu silenci covard els ajudi a créixer. El gran grup que suporta la injustícia sense contestar-la per por real a perdre el seu mitjà de vida o la vida mateixa troba la seva única via de resistència a les manifestacions. No es pot estar als dos costats, i tots dos costats et canvien. Manifestar-se és decidir la classe de persona que vols ser.

La segona, que la funció de la protesta no és convèncer l'injust ni seduir l'opressor. Està en la naturalesa del privilegi defensar els seus privilegis, per sobre de la justícia, la lògica i la raó. La funció de la protesta no és activar al tirà sinó als manifestants. Com deia John Berger, **"les manifestacions són assajos per a la revolució".**

"La manifestació és una assemblea que, pel sol fet de reunir-se, pren posició de certs fets donats". Segons una investigació recent de les Universitats de Harvard i Estocolm, la calor de la comunitat és el principal factor d'èxit per a la transformació d'una manifestació a canvis polítics i legislatius. Curiosament, el seu model d'investigació no és la Primavera àrab ni els indignats del 15-M sinó el "TeaParty", que neix amb la crisi financera de 2008 i l'elecció de Barack Obama com a president dels EUA. Les primeres manifestacions estaven vinculades amb la despesa pública i els impostos, especialment la convocada el 15 d'abril de 2009, anomenada "Tax Day".

Els acadèmics observen que, en aquelles parts del país on la pluja va impedir una participació dels constituents superior al 60%, el nivell de participació posterior en eleccions locals i generals va ser molt més petit. "Cada manifestant de la marxa del "Tax Day" va suposar un augment d'entre 7 i 14 vots per al partit republicà en les següents eleccions". En altres paraules, el nombre de manifestants té un impacte directe en l'efectivitat de la protesta, no perquè facin més por, sinó perquè activa a la població.

Segons Jacquelien van Stekelenburg, cap del Departament de Sociologia de la Universitat de Vrije (Amsterdam) i especialista en mobilitzacions socials, hi ha dos claus per a l'èxit d'una manifestació. La primera és que generi greus problemes (talls de trànsit, aturades severs) i la conseqüent atenció mediàtica. Perquè una condició sigui definida com a problema social ha de ser considerada com injusta per un grup amb influència social. La segona és que succeeixi en un entorn favorable: un règim democràtic, clima de desencís general, un sistema obert a modificacions i el suport d'aliats poderosos, com, per exemple, la resta de la comunitat internacional.

Article publicat per Maite Peirano (escriptora i periodista) a 'El Diario.es'

[...]

Molt bé,Gene! Pregoneu a tot arreu les bondats del sistema penitenciari català, però fa molts anys que us heu oblidat del vostre propi personal, i no tan sols això, sinó que ens heu maltractat... Sí, heu escoltat bé! Sé que mai ho reconeixereu o, com a molt, ho minimitzareu amb eufemismes estèrils. Una vergonya i un insult al mateix personal interí. Sí! Ho negueu?

El novel•lista rus Fiódor Dostoievski, ja al segle XIX, va dir: “El grau de civilització d’una societat es mesura pel tracte als seus presos”. La pregunta ve tota sola: quin tracte rebem doncs elstreballadors, i particularment els interins, per part vostre? Quin grau de civilització i racionalitat seus podria atribuir derivat de les vostres decisions i accions envers nosaltres durant tots aquestsanys? Això sí que em pregunto jo, i també tota la resta de companys...

I ara una mirada al tancament de la Model.

Què ha passat amb els pocs psicòlegs interins que hi havia en aquest centre centenari? Doncs després del tancament, a l’hora de redistribuir el personal de la Model, d’aquests psicòlegs interins, gairebé la meitat van anar a parar a presons d’altres províncies catalanes.“A la quinta ostia! Y no pasa nada! Pa’ qué!” Ni us han tremolat les mans quan vau decidir apartar-los del seu entorn familiar i social tot llançant-los a més de 100 kilòmetres, després de molts anys de servei continuat.

Una autèntica vergonya vosaltres, Administració, i també una autèntica vergonya els sindicats que no han estat a l’altura. Patim un atemptat encobert i estructural en forma de mòbing al propi personal des de fa anys, i especialment els interins.

Soc un treballador interí. Però per damunt de tot soc una persona. “Senyors de l’Administració, què cony esteu fent? Sou conscients de tot plegat? Ens heu fotut. Al final el que compta són els fets. Els que hem patit el vostre propi personal derivat de les vostres decisions. I jo entre ells, recentment suspès de l’oposició i que, malgrat tots els anys de servei i esforç, soc un NO APTE.

Gràcies per tot! A mandar...”

Un psicòleg interí anònim

La Secció Sindical CCOO-Brians 2 no es fa responsable de les opinions expressades en aquest article

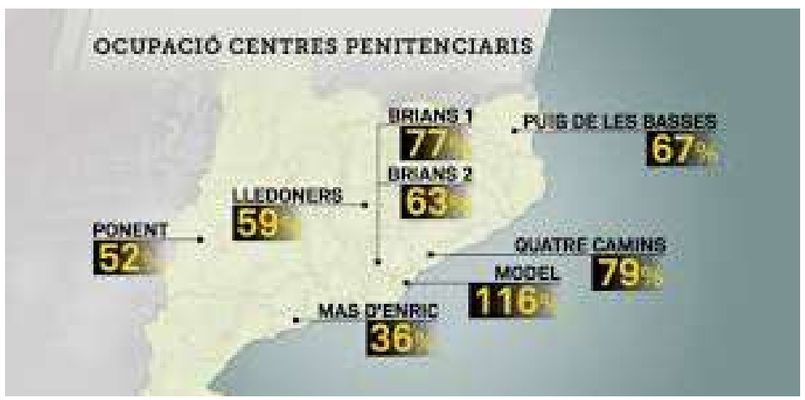

CCOO PER LA RECUPERACIÓ DEL TRANSPORT!

Els treballadors penitenciaris vam patir una nova agressió per part d’una Direcció General i un Departament de Justícia, que ignorant i incomplint acords, estandisposats a reorganitzar el sistema d’acord a criteris polítics, no solament discutibles sinó nocius per als treballadors penitenciaris.

Aquesta vegada li va tocar al transport, amb la suspensió del servei d’autobusos i la seva substitució per un sistema de propis i targetes que no cobreix en cap caslesnecessitats reals dels treballadors, que suposen un clar perjudici de condicions laborals, legítimament acordades i que genera una claríssima reducció de qualitat de vida i de treball a nivells inacceptables.

CCOO, sindicat que vamsol•licitar de manera urgent la reunió del passat dia 27 de desembre amb la plana major del departament (Director de Serveis, que de facto actua de manera delegada com a Conseller del Departament,

Director General de Serveis Penitenciaris i Sotsdirector General de RRHH) ens vamaixecarde la taula de negociació on se’ns va anunciar la retallada,-com sempre sense previ avís.

En aquesta reunió se’ns va comunicar als sindicats un incompliment que té greus conseqüències per als treballadors penitenciaris, ja que des del mes de gener es van cancel•lar totes les línies d’autobusos del personal. Des de l’Acord de condicions de treball 2006-2009, l’Administració ha incomplert una part important del que va signar amb els sindicats. Arran del tancament de la presó Model, es va acordar ampliar els serveis de transport als centres de Brians 1 i 2, Quatre Camins i Joves.

Però malauradament la realitat ha sigut una altra i, en menys de 6 mesos, s’han cancel•lat diferents línies i s’han produït canvis constants en els horaris, sense amb prou feines temps perquè els usuaris poguessin adaptar-se. Els nombrosos treballadors que depenen d’aquest servei han viscut uns mesos de tensió constant i de gran ansietat. I el balanç del funcionament del transport ha estat caòtic, fins al moment actual en què directament s’han suspès totes les línies.

CCOO considerem inadmissible qualsevol reducció o retallada per mínim que sigui, no solament en el transport sinó també en els treballadors als quals els correspon compensació per la suspensió del transport, ja que és un dret de tots i no solament de qui l’Administració li vingui de gust.

A més de sol•licitar reunions urgents amb la Junta de Serveis Territorials de Barcelona i el Delegat del Govern, CCOO hem donat curs a diferents mesures i accions compresentar una denúncia registrada davant el Síndic de Greuges per la vulneració de drets bàsics dels treballadorsque suposa la suspensió del servei de transport i per la imposició de mesures unilaterals per part de l’Administració i també estem sotmetent a estudila viabilitat jurídica de presentar un contenciós per incompliment de l’acord.

En la darrera reunió amb el Director Generalper tractar no solament els altres temes urgents del col•lectiu també vam transmetre-li el profund malestar del col•lectiu amb aquest tema.

CCOO no admetem les excuses que planteja l’Administració. Els treballadors penitenciaris fa anys que patim l’arbitrarietat, les falses promeses i els incompliments. Entenem que és possible i continuarem defensant la restitució del sistema de transports per via d’urgència.

A hores d’ara ja s’ha publicat la licitació del contracte fins a finals d’aquest any i s’està tramitant el contracte plurianual pels anys 2019-2020, ampliable a 2021-2022. El que asseguraria el transport durant quatre anys.

Us continuarem informant...

Xavi - OIT

DIA INTERNACIONAL DE LA DONA TREBALLADORA

La història més extensa sobre la commemoració del 8 de març fa referència als fets que van succeir en la data de 1908, on van morir cremades 146 dones treballadoresde la fàbrica de Textil Cotton de Nova York, en un incendi provocat per les bombes incendiàries que van llençar davant la negativa d'abandonar el tancament, el qual estaven protestant pels baixos sous i les nefastes condicions de treball que estaven patint.

També són reconegudes com a antecedents les manifestacions protagonitzades per obreres tèxtils el 8 de març de 1957 també a Nova York.

El dia 8 de març comença la lluita femenina per una societat justa. És una data de reflexió sobre el rol que exerceixla dona en el món i en quina situació estan els seus drets. Aquest va ser un propòsit original del Dia Internacional de la Dona, establert en 1977 per l'Assemblea General de l'organització de les Nacions Unides (ONU).

Un segle més tard, tot i que la igualtat de drets d'homes i dones està reconeguda per tots els estats membre de la Unió Europea, l'equiparació és encara desigual segons en quines professions.

Els principals reptes per a la dona són la conciliació familiar, l'esquerda salarial o la violència sexista.

El treball i els horaris en la majoria de jornades laborals són encara incompatibles, des de fa molt temps s'està produint un debat sobre la conciliació de la vida personal i laboral. És un debat necessari en un país que té una de les jornades més llargues de la Unió Europea.

Un problema que afecta tant a empreses productives com als serveis públics, especialment les dones, és que milers de dones cada any deixen les seves feines per tenir cura dels seus fills.

Duració i organització del treball són les dues cares del problema. Els torns de treball en festius, la irregularitat de la jornada, l'eliminació del descans, les modificacions unilaterals d'horaris juguen en contra d'una vida social i familiar gratificant.

Tot i això, i lluitant contra corrent, actualment a Catalunya, dins del nostre àmbit de treball, la presència de dones en els equips professionals dels centres penitenciaris catalansha passt del 18 al 42% en 30 anys.

La falta de directives en la majoria de professions s'està capgirant a les presons catalanes. Fins ara hi havia dues directores en el total de quinze centres penitenciaris tancats i oberts. I actualment són cinc directores d'un total de tretze. La presó de Wad-Ras de Barcelona, com que és de dones, sempre ha estat dirigida per una directora. A ella, s'hi ha afegit la directora del nostre Centre i, més recentment, també hi ha una directora a Lledoners i una altra a Ponent, a més de la del Centre Obert de Barcelona.

Tot i el salt quantitatiu que han donat les dones en la seva incorporació al món laboral en les últimes dècades i que en algun sector com en el de Justícia s'hagi aconseguit la paritat, se segueix donant "segregació horitzontal".

"L'objectiu és no haver de triar. Que la conjunció acabi sent copulativa: hem de poder tenir feina i vida".

Han passat molts anys des del començament del debat i el progrés és mínim.

Desi - CCI

EL PUTO INTERINO: LLEGENDA URBANA?

Aquest escrit està dirigit als nostres responsables de l'Administració. Escolteu, va per vosaltres!

Soc un treballador interí. Ocupo una plaça de psicòleg a una presó de Catalunya. Però per damunt de tot, soc una persona. I amb una situació personal i familiar determinada.

Porto com a psicòleg interí molts anys, igual que altres companys. I el mateix es pot dir de companys d'altres cossos de l'àmbit d'execució penal.

Des de la dècada passada, vosaltres, Administració, no ens heu donat cap possibilitat de consolidar el nostre lloc de treball. Immòbils, sense cap avanç, l'únic canvi, això sí, va ser l'any 2012 amb la reducció d'un 15% de jornada i sou durant 33 mesos. Aquí sí que hi va haver moviments. Però d'emocions negatives, malestar i de trasbals de la nostra situació personal i familiar.

L'any 2010 es va publicar per fi una oferta d'ocupació pública amb places d'execució penal. Però, res de res. Després va ser anul•lada abans de la publicació de l'oposició corresponent. "Toma coitusinterruptus!" Més anys a afegir a l'immobilisme...

El 2017 es publica l'actual oposició de psicòlegs (JU027) - encara en curs –. Però ja està tot resolt? Doncs no, ni de bon tros.

Ara, les places ofertes en aquesta oposició són menys de la meitat que places hi ha ocupades per interins. I no tan sols això, vosaltres mateixos heu manifestat que no es publicarà una de noves en anys...

Quin panorama! Com ens cuideu l'Administració, oi?

Continuem. Després de fer la primera prova de l'oposició, "Catacrac!" En tan sols un dia va quedar eliminada la gran majoria d'aspirants, i amb ells les seves il•lusions i expectatives. Jo soc un d'ells. I de moment queden places desertes, ja que els supervivents són menys que no pas places convocades. Potser la gent no va estudiar gaire? Una part dels participants potser, però n'hi ha altres, myfriend, molts de fet, que sí que s'ho van currar com a bojos, deixant-se la pell. I entre els eliminats, hisom la majoria d'interins amb anys d'experiència i implicació professional que també vam quedar fora. Després de tants anys al peu del canó, després de les penúries laborals patides...

La gent va sumant anys i molts arribaran abans a la jubilació que no pas a poder consolidar el seu lloc de treball que dignament i amb continu esforç han desenvolupat fidelment durant molts anys. A aquest ritme, molts de nosaltres mai serem funcionaris de carrera. MAI!
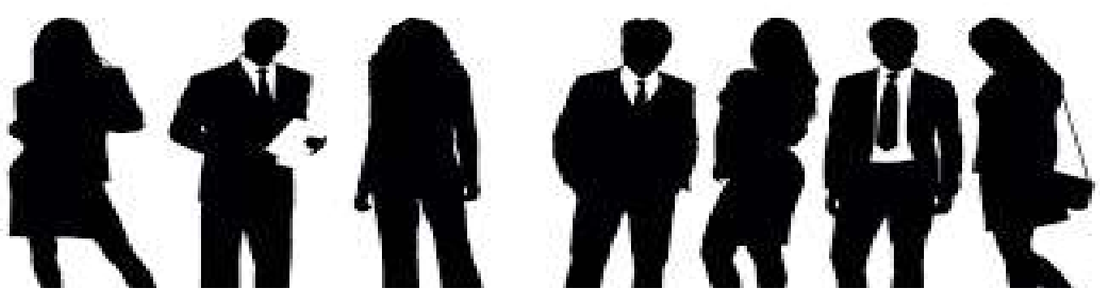
[...]